

Skriving på universitetsnivå

Lotte Rienecker, Peter Stray Jørgensen
Den gode oppgaven
 Håndbok i oppgaveskriving på universitet og høyskole. 2. utg. 306 s, tab, ill. Bergen: Fagbokforlaget, 2013. Pris NOK 449
 ISBN 978-82-450-1329-0

Dette er en praktisk håndbok i skriving som retter seg mot studenter innenfor alle fagfelt på universitetsnivå. Den er omfangsrik, men skal ikke nødvendigvis leses fra perm til perm.

Forfatterne har lang erfaring med veiledning av studenter i oppgaveskriving. Lotte Rienecker er psykolog og tilknyttet Danmarks tekniske universitets LearningLab DTU, mens Peter Stray Pedersen er rådgiver i universitetspedagogikk ved Århus universitet. I første kapittel presenterer de «pentagonen», en metafor som går igjen i resten av teksten. Pentagonens fem hjørner tilsvarer hvert av fem elementer som må være til stede i en god oppgave:

- 1 Problemformulering (hvorfor skriver du?)
- 2 Formål (hvorfor spør du?)
- 3 Empiri (hva spør du på grunnlag av?)
- 4 Teori og metoder (hva spør du med?)
- 5 Fremgangsmåte (hvordan spør du?)

Med dette som utgangspunkt analyserer forfatterne eksempler på studentoppgaver som har fått svært god eller ikke så god karakter, og forklarer hvilke formuleringer og begreper det er naturlig å bruke i de ulike hjørnene av pentagonen. De gir også eksempler på hvordan pentagonen kan brukes innenfor ulike fag og fagtradisjoner. Leseren får konkrete råd om hvordan man bør arbeide gitt oppgavens rammer. Avhengig av om studenten er fersk (bachelornivå) eller erfaren (masternivå), stilles det ulike krav til en god oppgave.

Det legges vekt på at skrivearbeidet under studiet har direkte relevans til yrkeslivet siden. Det å lære seg å skrive godt er noe av det viktigste man gjør i høyere utdanning. En underliggende forutsetning er at det i høyere utdanningsløp skrives mye og at studentene stadig får mulighet til å utvikle og forbedre skriveferdighetene. Det slo meg at medisinstudiet er av de ytterst få høyere utdanningene der studentene ikke lærer å skrive. Studieplanen gir ikke rom for å skrive tekster og få tilbakemelding på dem fra lærer. Den eneste konkrete skriveerfaringen studentene har før de kommer til sær oppgaven, er knyttet til skriftlige eksamener. Som ferdig utdannet lege er det likevel ofte behov for å skrive, slik som journalnotater, epikriser, attester og legeerklæringer.

Jeg opplever boken som litt overveldende og tror ikke at den er egnet til selvstudium for ferske studenter. Til det er den for omfattende og har for rotete layout.

Anne Spurkland

Professor, Avdeling for anatomi
 Institutt for medisinske basalfag
 Universitetet i Oslo

Inspirerende om demens

Audun Myskja
Hjertet mitt har ikke demens
 226 s. Oslo: Cappelen Damm, 2013.
 Pris NOK 329
 ISBN 978-82-02-42190-8

Boken er ingen ren fagbok, men henvender seg til pårørende og helsearbeidere som bruker tid i hverdagen sammen med demenssyke – altså en relativ stor lezerskare.

Forfatteren er allmenmedisiner og kjent innen demensfeltet for blant annet sine musikalske tilnærminger i tverrfaglig miljøbehandling av eldre med demens. Han har undersøkt mer spesifikt om hvordan en melodi kan frembringe gode minner og opplevelser, i tillegg til at ved å delta i sang kan livskvaliteten øke hos en person som ellers ikke er dyktig på å si hva han eller hun føler. Sangteknikken blir omtalt som melodisk intonasjonsterapi og er nok lite kjent i fagmiljøet, så det er betimelig at det blir forklart med pasienteksempler.

I begynnelsen er det en god oversikt over hva det vil si å ha en demenssykdom. Oversikten er skrevet på en folkelig måte uten mange fremmedord og faglig sjargong. Det kommer også tydelig frem at forfatteren brenner for demenssaken, og det er lett å la seg inspirere av hvordan han setter pasienten i høysetet. Det proklameres at helsepersonell på sykehus, institusjoner og sykehjem skal være til stede for den demenssyke, ikke omvendt. Forfatteren anvender ikke ordet *dement*, på grunn av den negative assosiasjonen å være uten sinn. Dessverre er dette blitt oversatt på baksiden av omslaget.

Forfatteren sper rikelig på med filosofiske antagelser om hvordan det er å leve med en demenssykdom. Noen betraktninger er litt tendensiøse, og boken kunne vært tjent med å være mer sober på dette området for å unngå å bli oppfattet som belærende. Alle som arbeider på sykehjem, bør lese kapitlene seks til ni. Her er bokens styrke. Myskja formidler med klar tale til pårørende og ufaglærte om hvordan vanskelig atferd kan håndteres i en stresset situasjon. Tenk enkelt, tenk praktisk. Han illustrerer godt med flere huskelister og eksempler fra virkeligheten.

Det er en pågående debatt i forskningsmiljøene om hvorvidt demens kan forebygges eller ikke. Det er ennå ikke avklart om vi kan spise oss til sans og samling. Konkrete kostråd og detaljerte oppskrifter til frokost, lunsj og middag virker her feilplassert og oppleves partisk til om det kan ha en preventiv virkning på utviklingen av demens.

Alt i alt kan jeg anbefale boken varmt til alle som ønsker å få praktiske tips fra en engasjert forfatter om hva som kan hjelpe personer med demens og deres nærmeste.

Tor Rosness

Tidsskriftet